

[Kirsten Jacobsen]

jeg har sagt, at regeringen har manglet initiativer, og det er faldet industriministeren for bryttet, er det min fejl, for jeg har faktisk ment den tidligere regering. Det vil jeg gerne rette op på her.

Det er da helt klart, at ved afslutningen af en debat som denne vil der være en masse ting, som jeg har en anden holdning til end Socialdemokratiet; det ville da være mærkeligt andet. Men jeg er alligevel glad for, at den nye regering ser ud til at tage dette noget mere alvorligt, end jeg ofte har syntes at den tidligere regering gjorde.

Min kritik af dette område har været meget alvorligt ment, og jeg mener også berettiget. Det er da helt klart, at jeg har noteret mig alle de opstramminger, der er kommet, og kun fremtiden kan vise, om de er gode nok. Jeg har blot ønsket at understrege, at hvis det viser sig, at de ikke er gode nok, må vi bare være enige om, at vi skal have nogle præciseringer. Det betyder ikke, at vi nødvendigvis behøver at have nogle stramminger, men alle skal vide, hvor alle er, og alle skal vide, at når de ikke er dér, så er de altså på naboens jord, og det bør de ikke være; det medfører konsekvens.

Derfor kunne jeg heller ikke forstå bemærkningen om, at man ikke skulle smide skattepenge efter penge, der allerede er tabt. Naturligvis skal man ikke det. Men jeg ville nu alligevel gerne have lov til at sige – for at det hele ikke skal blive alt for rosenrødt – at det er meget godt at sige, at den finansielle sektor har kunnet klare sig selv. Ja, ja, ja, men hvordan har den da så kunnet det? Ja, for det første bemægtigede den sig jo lånernes penge. Det gik nu ikke så godt i realkredit, og da det blev opdaget, gik man til nogle af vennerne, for man havde sådan en ambulancetjeneste i LD og i ATP, hvor man ikke så så kritisk på, hvordan investeringssikkerheden i grunden var. Hvis statsministeren tvivler på det, skulle han læse dokumenterne om, hvordan man lånte penge til Kreditforeningen Danmark.

Det er jo i og for sig nok noget, vi er nødt til at se lidt på i fremtiden. Altså kan det virkelig være meningen, at lønmodtagernes tvangsindrevne pensionsmidler skal bruges til en hvilken som helst redningsaktion inden for den finansielle sektor? Jeg kunne faktisk godt fristes til ved lejlighed at stille et forslag om, at de skulle holde sig helt ude af den finansielle sek-

tor. Det ville være dårligt for den finansielle sektor, indtil den har fået nogle penge skrabt ind i kasserne igen, men det ville være godt for lønmodtagernes fremtidige pensioner.

Så vil jeg gerne sige med hensyn til Finanstilsynet, at det er meget godt at have et godt, skrappt og effektivt finanstilsyn. Det har vi her i Danmark. Det er jeg ikke i tvivl om. Det har jeg selv set. Men det kan også være for godt, det kan være for skrappt, det kan være for hemmeligt, og man kan også godt give det for meget magt. Det har jeg også oplevet.

Det er en kendsgerning, i hvert fald efter Finanstilsynets egne oplysninger, at hvis man i denne sektor havde nøjedes med den primære drift, havde man ikke fået de tab, man har fået. Dem har man fortrinsvis fået på den sekundære drift. Og jeg mener, at ethvert fornuftigt menneske kan spørge sig selv: Hvorfor skulle realkreditinstitutterne låne penge ud til Docklands i London? De havde jo nok at bruge dem til herhjemme. Hvad skulle de overtage hele ejendomsformidlingsbranchen for? Der er ikke noget af det, der har givet én krone i fortjeneste, men derimod tab på trecifrede millionbeløb.

Så vil jeg gerne fortælle industriministeren, hvorfor Fremskridtspartiet i sin dagsorden har pinden om Finanstilsynet med. Jeg vil henvise til et interview i et fagblad, som hedder Journalisten, nr. 7 fra den 28. april 1993. Det har som overskrift: »Statens bankdoktor«. Og direktøren for Finanstilsynet, hr. Eigil Mølgaard, udtaler: »Ti stille om syge banker.« Når man læser interviewet med direktør Mølgaard, får man helt klart det indtryk – direktør Mølgaard siger det selv – at journalisterne faktisk ikke skal skrive om den finansielle sektor i krise, de skal holde snuden langt væk, ligesom utidige folketingsmedlemmer heller ikke skal tale om sådan nogle sager, for det gør bare tingene meget værre. Så længe de bliver på Gl. Kongevej på hr. Mølgaards kontor, er man meget bedre hjulpet.

Det bringer mig tilbage til en anden udtalelse fra industriministeren, som sagde, at hvis et pengeinstitut er nødlidende, kan det jo i længden ikke nytte noget, at man skal diskutere med alt for mange. Må jeg bare tage en enkelt situation frem? Er det rimeligt, at hvis et pengeinstitut er nødlidende, skal afgørelsen om fusionspartneren være afhængig af, hvem hr.